

Bir yabancinin gözüyle Cebirli

Merhaba sevgili Cebirliler,

Daha öncede yazdigim gibi ben 1990 yilinda köyünüzde bir yıl vekil imamlık yapmiş, Cebirli insanlarını yakından tanımış bir insanım. Köyünüze gitmeden önce köyünüz hakkında olumsuz önyargılarım vardı. Cebir kelimesi bana olumsuz şeyleri çağrıştırmıştı. Köyünüzü tanıdıkça bu önyargılarım birer birer kayboldu. Bu ön yargımın nasıl değiştiğini bazı anılarımı yazarak sizlerle paylaşmak istiyorum. Cebirli insanının en önemli özelliklerinde bir tanesi "**misafirperver**" oluslarıdır. Öyle misafirperverdirler ki yarım ekmeklerini sizinle paylaşırlar desem yalan olur. Paylaşmazlar, bilakis onlar yarım ekmeklerinin tamamını size verip kendileri ac yatarlar.

Iste size bir anım:

BİR TABAK YEMEK VE DÖRT KASIK

Köyünüze geleli henüz birkaç hafta olmuştur. Caminin iki oda bir salon olan lojmanında kalıyordum. Bekar hayatı yaşıyordum. Evde ne buzdolabım, nede doğru dürüst eşyalar vardı. Bir somya, bir kilim, bir yorgan, bir yastık, bir küçük tüp, bir tencere, bir tava, birkaç tabak çatal, bıçak, bir çaydanlık birkaç bardak ve giysisilerim. Bütün eşyalar bunlardan ibaretti.

Yemek ihtiyacımı genellikle caminin yakınında oturan köylüler karşılıyorlardı. Ya beni evlerine götürürlerdi ya da yaptıkları yemekten bana bir tabak getirirlerdi. Bu ailelerin basında ismini buradan vermeden geçemeyeceğim, çok değerli insan İbrahim amca ve hanımı Mevlüdiye teyze (Akyüz) gelirdi. Ekmek ihtiyacımı Evren kasabasından günlük oladık köyü gelen ekmek arabasından giderirdim. Bunun dışında cumartesi günleri köy minibüsüyle Kochisar pazarına gider oradan bir haftalık alışverişimi yapar genellikle aynı gün minibüsle tekrar köyü dönerdim. Hayatım bu şekilde yavaş yavaş bir rutine oturuyordu. Ama bazen hesapta olmayan Misafirlerim geliyorlardı. Bu gelen arkadaşlarım benim bekar yasantımı bildikleri için ya yemek vaktinde gelmezlerdi ya da gelseler bile pek uzun kalmazlardı. Hergün olan bir birgün olmaz, birgün olan hergün olmaz diye bir söz var. İste günlerden birgün tamda bu söze uygun bir şey oldu.

Bir cuma günü cuma namazından sonra bekarhanemde somyaya uzanmış kitap okuyordum. Kapi çaldı. Gelen tahmin ettiğim gibi Mevlüdiye teyzeydi. Hoca kuzum, bugün patlıcan pisirdim, neden İbrahim amcanla eve gelmedin, yemek boğazımdan asmadı, bir tabak sanada getirdim dedi.

Kendisine teşekkür ettim yemeği alıp mutfaka koydum ve kitap okumaya devam ettim.

Yaklaşık bir saat kadar sonra, kapi tekrar çaldı. Allahalla hayirdir dedim.

Kapiyi açtığımda çok şaşırđım. Karşımda duranlar babam ve dayımdı. Tabi köyde o zamanlar sadece muhtarın evinde telefon olduğu için geleceklerini bana haber verememişlerdi. Cep telefonu daha icad bile edilmemişti. Çatkapi misafir.

İlk sakinliğimi attıktan sonra babamı ve dayımı içeri davet ettim, ellerini öpüp, hoşbes ettikten sonra bir çay yaptım ve ikram ettim. Dayım sohbeti tatlı bir insandır. Köyü ve köylüleri sordu, kendimi orada nasıl hissettiğimi, bana yakın davranıp davranmadıklarını sordu. Ben de sorularını tek tek cevapladım. Halimden gayet memnun olduğumu anlattım.

Derken vakit ikinci namazı vakti oldu. Hep beraber caminin cesmesinde abdest alıp camiye girdik. Ben ezan okudum. Derken köylülerden vakit namazına gilen insanlarda geldi ve hep beraber ikinci namazını kıldık. Cemaatin arasında hatırladığım kadariyle İbrahim ve Osman Akyüz amca, Ali Güler amca ve İsmail abi vardı. Bu insanların hepsi babama ve dayıma hoşgeldin dedikten sonra evlerine davet ettiler. Babamla dayım fazla kalmayacaklarını, biraz sonra yola çıkacaklarını söyleyip teşekkür ederek tüm davetkeri nazikçe reddetti.

Caminin terasında biraz ayaküstü sohbetten sonra biz benim bekarhaneme, diğerleride evlerine gittiler.

Ben bir çay daha yaptım ve içtik. Babamla dayımın artık gideceklerini düşünüyordum. Ama gel gör

ki dayim ve babam bu köyü, köylüleri ve camiyi sevmisti. Gitmek daha akıllarından pek gecmiyordu. Dedigim gibi günlerden cuma idi. Yani benim alisveris bitmisti. Ertesi gün alisverise gidecektim. evde misafirlere ikram edecek caydan ve Mevlüdiye teyzenin getirdigi bir tabak patlican yemeginden baska hicbirsey yoktu. O da sadece bir kisilikti.

Dayim sohbeti uzattikca uzatti; Iste iyi adamlarimis, cana yakinlarmis, köy de güzelmis, caminin de suyu varmis, etrafi yesilmis vs vs vs... Bunlarin hepsi dogru da, gel gör ki dayim benim derdimi hic anlamiyordu. Aksam yemegi vakti yaklasiyordu ve Benim evde onlari doyuracak birsey yoktu. Keci can derdinde kasap et derdinde. Bunu kendilerine söylemeye utaniyordum. Bir yandan da insallah artik kalkarlar diye dua ediyordum. Ama gitmek dayimin ve babamin aklinda daha yoktu.

Geleneklerimize göre yemek saati gelince misafire ac olup olmadigi sorulur. Saate baktim aksam namazi vakti yaklasmisti. Kendi kendime aksam namazindan sonra kesin giderler diye düsündüm. Vakit geldiginde hep beraber tekrar camiyi gidip aksam namazini kildik. Ne var ki benim hesap bir kez daha tutmamisti. Baraj manzarali köyü begenmislerdi. Ister istemez onlari yine iceri davet ettim. Artik son bir kozum kalmisti oynayacak. Son umudum. Ac olup olmadiklarini soracaktim. Tabii ki onlarda ya tok olduklarini söyleyeceklerdi yada artik biz kalkalim diyeceklerdi. Artik durumu cayla suyla idare edemezdim. Bütün cesaretimi toplayip ac olup olmadiklarini sordum. o da ne?

Yine yanilmistim. Demezlermi evet biraz aciktik diye. Oglum Musa hayatinda hic bu kadar rezil olmamistin dedim kendi kendime. Mutfakta olan sadece bir tabak yemek. O da sadece bir kisiye yeter.

-Madem öyle ben size birseler hazirlayim dedim ve mutfagin yolunu tuttum.

Plan B ye gecmistim. Patlicani isitip ortaya koyacaktim ve

-Ben tokum siz yiyin diyecektim. Varini veren utanmamis derler.

Planimi uyguladim. Tek kisilik patlican yemegini isittim, sofrayi serdim ve aziz yemegimi ortaya koydu. Allahtan yeterince ekmek vardi evde. Sofra hazirlanmisti....

Aman Allahim o da ne! Kapi caldi. Oglum Musa simdi hapi yuttun, artik kurtulusun yok, rezil olmanin daniskasini yasayacaksin bugün dedim.

Bu panik duygulari icinde kapiyi actim. Gelen kimdi dersiniz? Süleyman Durukan!!!!!!

-Iyi Aksamlar hoca yabanci arabayi görünce bi urim didim, misafirin mi var? dedi

Ben tabi icimden :

-Gel bi sen eksiktin dedim. Dilimle disimin arasinda

-Tamda gelecek zaman buldun diye birseyler mirildandim.

Süleyman abi duydu ama ne dedigimi tam anlayamadi.

-Annamanim hoca bisey mi dedin? dedi. Ben de:

-Yok Süleyman abi, kaynanan da cok seviyormus, tamda yemegin üstüne geldin dedim.

Bu esnada kendisini iceri davet ettim. Babamla dayimi kendisiyle tanistirdim. Onlar sohbet ederken ben artik olan oldu diye düşünerek sofraya iki kasik daha ilave ettim. Oldu bir tabak yemek ve dört kasik.

-Yemek sogacak, sofraya buyurun dedim. Artik cesaretim yerine gilmisti, çünkü kaybedecek biseyim yoktu artik.

Süleyman abi bu, lafini ceke mi:

-Hoca bu ney, kusyemi gibi? Sen yesen bana kalmaz, ben yesem misafirlere kalmaz dedi.

Ben kulaklarima kadar kizardim ve durumu idare etmek icin dedim ki:

-Yok Süleyman abi, ben ac degilim siz yeyin dedim.

Süleyman abi bu, laf yeter mi ona:

-Ülen hoca burnun Pinokyonun burnuna döndü. Ben de hocalar yalan söylemez biliydim dedi.

Tabi ben kulaklarima kadar kizardim utancimdan.

Cevabim kem küm.

Süleyman abi o meshur kahkahalarından bitini atti ve bir Cebirli edasiyla dedi ki:

-Hoca böyle olmaz buyurun hep beraber bize gidelim, aksam yemegini bizde yiyelim dedi.

Ben de tabii ki icimden, -Biraz önce senin hakkında böyledigim sözlerin hepsini geri aldım Süleyman abi dedim.

Babamla dayim teklifi önce kabuletmek istemediler.

-Biz zaten kalkacaktik Süleyman efendi, zahmet etme bize müsaade dediler.

Süleyman abi:

-Gidecekseniz yine gidin Amca, ama yemek yemeden sizi biyere göndermem dedi.

Babamlari zorla kaldirdi, hep birlikte onun evine gittik. Semra yengeye söyle seslendi:

-Hanim agir misafirlerimiz var, bize bi yemek hazirla.

Iste sevgili dostlar, Cebirli budur. Yarim ekmegini sizinle paylasmazlar, hepsini size verir.

Sevgilerimle

Hoscakalin Dostcakalin

Musa Ertem